

HODOČAŠĆE KRČKE BISKUPIJE U POLJSKU, DOMOVINU BL. PAPE IVANA PAVLA II.

Hodočašće će se održati od srijede, 12. do uključivo nedjelje, 16. listopada, a cijena putovanja, smještaja, prehrane i ulaznica iznosi 2.450,00 Kn.

Prijave se primaju isključivo u župnim uredima najkasnije do 8. rujna 2011. g. uz plaćanje pologa od 500,00 Kn (nepovratno). Prijave nakon tog datuma bit će moguće samo ukoliko bude slobodnih, nepopunjenih mjesta u autobusu. Prijavljene hodočasnike potrebno je uputiti u Turističku agenciju Autotransa radi sklapanja ugovora i dogovora o plaćanju ostatka cijene. Potrebno je da svaki hodočasnik ima važeću putovnicu.

Program hodočašća:

12. 10. - *Polazak u ranim jutarnjim satima s usputnim stankama za odmor do Krakowa. Dolazak u kasnim večernjim satima i smještaj u hotelu, te večera i noćenje.*

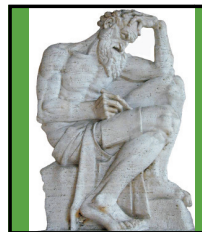
13. 10. - *Doručak i polazak u pravcu Auschwitza, te razgledavanje u pratnji lokalnog vodiča. U poslijepodnevnom satima odlazak prema svetištu Božanskoga Milosrđa u Krakowu, duhovni program, Sveta misa, povratak u hotel, večera i noćenje.*

14. 10. - *Doručak i poludnevno razgledavanje Krakowa u pratnji lokalnog vodiča.*

Odlazak u pravcu Wadowica, rodnog mjesta bl. Ivana Pavla II. Razgledavanje i duhovni program. Odlazak prema Czenstochowi najpoznatijem marijanskom hodočasničkom svetištu u Poljskoj. Smještaj u hodočasnički dom, večera i noćenje.

15. 10. - *Cjelodnevni duhovni program u czenstochowskom svetištu uz puni pansion u hodočasničkom domu.*

16. 10. - *Doručak, Sveta misa i povratak u Hrvatsku s usputnim zastavljanjima. Dolazak je predviđen u kasnim večernjim satima.*

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XXII. NEDJ. KROZ GOD. - 28.VIII.2011.

Broj: 35(222)

**Hoće li tko za mnom,
neka se odreče samoga sebe,
neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.**

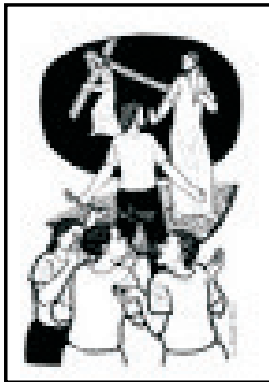
Današnje evanđelje, Mt 16, 21-27

ŠTO JE ZAPRAVO U IGRI?

(Mt 16, 21-27)

Ne možemo biti neiznenađeni Isusovom reakcijom na Petrovu primjedbu: “Bože sačuvaj, to se tebi ne smije dogoditi!”

“Nosi se od mene, sotonu!” - riječi su kakve nismo navikli čuti iz Isusovih usta. Pogotovo ih ne očekujemo u prilici kakva nam izgleda ova, a to je: kada se jedan prijatelj zauzima i pokušava nešto učiniti da bi svog prijatelja izbavio od trpljenja i na koncu od najgoreg, od smrti. Ako je Petrovo odvratanje Isusa od muke bilo izraz njegove prijateljske zauzetosti i ljubavi, onda mi ovakva Isusova reakcija nikako nije prihvatljiva kao logična u normalnoj međuljudskoj komunikaciji. Neka je Petar imao i krivo u objektivnom smislu, neka su njegova razmišljanja i pogledi preuski, onaj “Nosi se od mene” i “sotonu”, nakon svoje ‘prijateljske’ intervencije ipak nije zaslužio.

Gledajući stvari izvana to izgleda baš tako. No upravo tu postajemo i sumnjičavi. Stoje li stvari baš tako i što je zapravo u igri? Budući da osim ovog vanjskog, opisanog i citiranog, ništa drugo ne vidimo, možemo se samo prepustiti slutnji; možemo se identificirati s Petrom, s onim Petrom koji je oduševljen Učiteljem koji će ga - vjerojatno skoro - kad konačno uzme vlast u ruke, posaditi uza se na odgovorno, počasno, možda najpočasnije mjesto. U Petrovoj su glavi već jasni obrisi te budućnosti, budućnosti zbog koje je on ostavio svoje mreže, čamac, svoju obitelj... i pošao za njim. Jer On je konačno nešto stvarno “obećavao”.

Taj Petar nije u ovom trenutku morao uopće biti svijestan da mu se zapravo ruši cijeli jedan svijet, ako su Isusove riječi o muci i smrti stvarno točne, ako “stoje”. On reagira spontano kao što reagira čovjek kome se izmiče tlo ispod nogu...

Ili možda i jest svijestan onoga što sve u njemu ruši Isusov navještaj o muci i smrti, no pokušava to spriječiti na najprihvatljiviji način, tako da se ne treba ničega stidjeti, dapače... Svoju paniku pred spoznajom da bi sve njegove nade mogle biti izjalovljene on brzo racionalizira i pokušava otkloniti opasnost na način koji bi Isusu trebao biti i bliži i prihvatljiviji. Ta valjda mu je najprije stalo do njega samoga!

Zar se nismo toliko puta osjetili osobito zadovoljni, kada smo ‘jednim hicem’ postigli više ciljeva koje smo željeli? Zar nije ‘odličan potez’ onaj kojim se ne otkriva svoja prava potreba, a ipak se postizava upravo ono što se želi; što više, umjesto eventualnog prijekora za sebičnost, dobiva se nagrada za iskazani altruizam. Pogodak “u sridu”, rekli bismo. Rijetke su tako ‘bogato’ tempirane intervencije.

Što bi bilo - dakako u ovoj pretpostavci - da je Petar, svijestan onoga što se s njime događa, u strahu zapitao: “A što će onda biti sa mnom, Gospodine?”... Ne mogu zamisliti da bi Isus reagirao: “Nosi se sotonu!”

Sva je prilika dakle, da je u igri nešto sasvim drugo i drukčije od onoga što je u ovoj prilici izvana vidljivo.

I ne bismo se trebali zavaravati da je samo Isus bio taj koji je bio u stanju osjetiti da se iza ‘prijateljskih’ riječi skriva nešto drugo (što - u krajnjoj liniji - i ne mora sasvim isključivati ono “prijateljsko”). Mnogi ljudi, možda svi, to osjete. Pitanje je međutim koliko su u stanju osloniti se na tu svoju slutnju i uopće ne svoju intuiciju i vjerovati joj. Zato neće vjerojatno reagirati kao Isus. No u najmanju ruku ostat će u njima barem ‘crv sumnje’, pa će “Petar” (čitaj: ja) opet teško doći na ono svoje.

A ovaj je način reagiranja - kao model - nerijetko prisutan u našim međuljudskim odnosima. Zato se vrijedi češće zapitati: Koju ja zapravo igru igram?

Nakon ovog razmišljanja nije mi Isusova reakcija više uopće strana i neprihvatljiva.

NR

Iz “Stalna poput nebesa”

JEDNOSTAUNO, A TAKO UČINKOVITO!

Duhovni pisac Gaume u jednoj svojoj knjižici pripovijeda o nadbiskupu Mermillodu, poznatom propovjedniku i čovjeku sveta života, sljedeće:

Pričao mi je (nadbiskup) kako je, dok je još bio župnik u Ženevi, i ne znajući obratio jednu protestantkinju preko jednostavnog čina smjernog poklecanja pred presvetim Sakramentom. Običavao je pobožno svake večeri još jednom obići Presveti Sakrament kako bi se pobrinuo za vječno svjetlo, provjerio jesu li vrata zaključana te je li crkva potpuno prazna, jer se bojao da se ne bi tko u njoj sakrio te izvršio svetogrдно razbojstvo. Nakon što bi sve pažljivo provjerio, kratko bi kleknuo na oltarske stepenice i nakon toga pobožno pokleknuo, poljubio pod u znak duboka štovanja Presvetog i vratio se kući.

Jedne je večeri, uvjeren kako u crkvi nema nikoga osim njega, kao i obično obavio svoje pobožnosti. Kada je ustao s koljena začuo je buku. Odjednom su se otvorila vrata ispovjedaonice, a iz nje je izišla jedna vrlo otmjena gospođa. “Što ćete vi tu u ovo doba, gospođo?” upitao je Mermillod.

“Kao što vam je poznato, ja sam protestantkinja, odgovori ona. Bila sam na propovijedima što ste ih za vrijeme korizme držali o stvarnoj prisutnosti Isusa Krista u presvetom Oltarskom Sakramentu. Vaši su me argumenti uvjerali u istinitost toga nauka. Ostala je samo jedna dvojba, a to je - oprostite mi na iskrenosti - vjeruje li on sam u ono što govori? Željela sam se uvjeriti hoćete li se, kada ste sami ili u skrovitosti, pred Presvetom Euharistijom ponašati kao netko tko u nju doista vjeruje te sam čvrsto odlučila obratiti se, ako vaše ponašanje bude odgovaralo vašim riječima. Došla sam, vidjela, i sada vjerujem.”

Ta je gospođa postala jednom od najrevnijih katolikinja u Ženevi.

Tko od nas ne bi mogao biti, i ne znajući, ovakav apostol???